

РЕШЕНИЕ

№ 19442

гр. София, 06.06.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, V КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 09.05.2025 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Пламен Горелски

ЧЛЕНОВЕ: Маргарита Йорданова

Димитър Петров

при участието на прокурора Пламен Райнов, като разглежда дело номер **3119** по описа за **2025** година докладвано от съдия Пламен Горелски, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е касационно, проведено по реда на чл. 208 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс, вр. чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания.

С касационна жалба адвокат – пълномощникът на В. В. Л. оспорва РЕШЕНИЕ № 751/26.02.2025 г. на Софийския районен съд, НО, 130 - ^{тм} състав, постановено по НАХД № 14824/2024 г. С решението е потвърдено издаденото от началник сектор в Отдел „Пътна полиция“ – СДВР НАКАЗАТЕЛНО ПОСТАНОВЛЕНИЕ № 24-4332-003432/20.02.2024 г., с което на касатора, на основание чл. 175а, ал. 1, предл. трето от Закона за движението по пътищата е наложено административно наказание „глоба“, в размер на 3 000 лева и лишаване от право да управлява МПС за срок от 12 месеца, за нарушение на чл. 104б, т. 2 с.з.

Упълномощеният от касатора адвокат поддържа жалбата и възраженията за липса на извършено нарушение, съответно, че описаното в АУАН и в НП деяние не е съставомерно от обективна и от субективна страна, по отношение забраната, установена с чл. 104б, т. 2 ЗДвП. Касационната жалба е идентична с тази, представена пред районният съд.

Ответникът не е представляван и не е изразил становище.

Прокурорът при Софийска градска прокуратура дава заключение за неоснователност на касационната жалба.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. – ГРАД, след анализ на приложените по делото доказателства, на доводите и възраженията на страните, съобразно чл. 218 АПК, приема за установено следното.

Касационната жалба е подадена в срока, определен в чл. 211, ал. 1 АПК от надлежна страна и е

процесуално допустима.

Предвид разпоредбата на чл. 218, ал. 1 АПК Съдът е обвързан с посочените в жалбата пороци на решението, но за валидността, допустимостта и съответствието му с материалния закон следи служебно. Доводи за нищожност и недопустимост на обжалваното решение не са наведени от касационния жалбоподател и Съдът не открива при извършената служебна проверка наличието на такива основания.

Установената и проверена в съдебното следствие пред СРС фактическа обстановка е следната: на 11.02.2024 г. около 23.38 часа в [населено място] В. Л. управлявал лек автомобил с установени марка и регистрационен номер, като по [улица], с посока на движение от [улица] към [улица] преднамерено извел МПС извън контрол, чрез форсиране (рязко увеличаване оборотите на двигателя и превъртане на задвижващите колела), довеждайки автомобила до неговото поднасяне и навлизане в лентата за насрещно движение. Тези действия били наблюдавани от свидетелите К. и Е. – служители на СДВР, патрулиращи непосредствено зад него с полицейски автомобил.

Въззивното решение е правилно и не са налице касационни основания за отмяната му. Въззивният съд е анализирал подробно показанията на разпитаните свидетели, съпоставяйки ги, вкл. с писмените доказателства. Изложил е изчерпателни мотиви за законосъобразно ангажирана административнонаказателна отговорност. Мотивите на въззивния съд съответстват на доказателствата и касационната инстанция изцяло ги споделя, като не намира причина да ги коментира изрично, предвид чл. 221, ал. 2, изр. второ АПК.

Разпоредбата на чл. 104б, т. 2 ЗДвП забранява на водачите на МПС да използват пътищата, отворени за обществено ползване за други цели, освен в съответствие с тяхното предназначение за превоз на хора и товари. Санкционната разпоредба на чл. 175а, ал. 1, предл. трето с.з. предвижда за нарушение на забраната по чл. 104б, т. 2 наказание за водача лишаване от право да управлява моторно превозно средство за срок 12 месеца и глоба 3 000 лв.

Установено и доказано е, че на процесните дата, час и място касаторът е извършил описаните в акта и в НП действия. Легално определение на понятието „дрифт“, което в буквален превод означава „плъзгане, пързляне“ липсва, но съдебната практика приема, че се касае за техника на шофиране, при която водачът преднамерено извежда моторно превозно средство извън контрол, чрез презавиване и форсиране на двигателя, причиняващо загуба на сцеплението между част от колелата, като по време на дрифта движението на автомобила е напречно на завоя, осъществено под влиянието на тежестта му и инерционния момент. Именно довеждането на МПС извън контрол се приема като използване на пътищата, отворени за обществено ползване за други цели, освен превозването на хора и товари. Неоснователна е поддържаната от касатора защитна теза за обвързаност на извеждането на МПС извън контрол с непременно настъпване на произшествие.

Водим от гореизложените мотиви и на основание чл. 221, ал. 2, предл. първо АПК, чл. 63в ЗАНН, Административен съд София – град, V^{-ти} касационен състав,

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА РЕШЕНИЕ № 751/26.02.2025 г. на Софийския районен съд, НО, 130^{-ти} състав, по НАХД № 14824/2024 г.

Касационното решение е окончателно и не подлежи на обжалване, и на протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ:

